

Wielka Recesja a niskie płace w Europie.

Artykuł stanowi głos w dyskusji, dotyczącej niskopłatnego zatrudnienia w Europie, prezentując analizy zasięgu i rozkładu niskiej płacy w latach 2006-2014 i przyczyn tego zjawiska w tym regionie. Autor, wykorzystując dane dotyczące dostosowania niskiej płacy do poziomu inflacji, w porównaniu do 60% średniej płacy, dokonuje oceny wpływu okresu Wielkiej Recesji, kiedy to kryzys finansowy spowodował gwałtowny wzrost ilości gorzej płatnych stanowisk pracy w dwóch trzecich państw europejskich i Unii Europejskiej jako całości. Skutki kryzysu były zauważalne, jako spadek w zakresie płacy realnej jako takiej, najbardziej dotkliwie w krajach peryferyjnych UE. Dotknęły one zwłaszcza pracowników będących na najniższych szczeblach drabiny wynagrodzeń, o krótkim stażu pracy. Jednakże, jak wskazują badania, ekspansja zasięgu niskiej płacy była maskowana korektą płacy realnej, dokonywaną w wielu krajach. Co więcej, zauważalne stało się rozszerzanie się zasięgu zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, jako znaczącego źródła niskiej płacy, co odczytuje autor jako charakterystyczny rys okresu kryzysu finansowego. Wzrost zatrudnienia niepełno- etatowego stał się sposobem zwiększania udziału siły roboczej w wielu krajach europejskich, ale ceną za to było narastanie różnic płacowych ze względu na płeć. Autor postuluje wzmocnienie mechanizmów/instytucji negocjowania płac i zwiększenie wpływu tych instytucji na kształtowanie systemu wynagrodzeń, który umożliwi osiągnięcie wyższych szczebli drabiny płacowej przez osoby posiadające wyższe kwalifikacje/wykształcenie niezależnie od płci. Ważnym elementem ograniczającym zasięg niskich płac wydaje się też, zdaniem autora pracy, ustalanie wysokiego poziomu płacy minimalnej, uwzględniającego wzrost kosztów życia, co wpłynie na podniesienie wynagrodzeń dużej grupy pracowników na najniższych szczeblach drabiny płacowej.